

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Remittitur Eboracum & damnatur. Ibid.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1595.

(hoc est, Verbum Christi per Sanctam obedientiam) non me hinc mouebo, sed vsque dicam, *Ecce me, fiat voluntas tua*. Gratias reddo Iesu Christo Domino nostro, à cuius liberalissima manu multo quàm promerere amplius cōsolationis accipio; neque me animus deficit, neque fiducia in grandi hoc Saluatore in quo omnia possum; Et quia iussu Præsidis quina mihi papyri folia data sunt, quibus fidei meæ argumenta inscribam, in his iam breuior sum, atque deinceps tecum & cum alijs futurus sum. Si vixero, scribam volente Deo iterum de omnibus; sin moriendum sit, supplebit Deus omnia melius: Ego autem ero in pace: *Iesus sit tecum*: Oremus pro inuicem.

Ducitur
Londinum
& torque-
tur.

XXXIX. Lucubrationibus hæc, & frequente cum Ministris congressu, accedebat indies *Henrico* apud plerisque auctoritas, & prudentiæ, doctrinæ, innocentia existimatio, quam Topliffius & Præses vt extinguerent, nouis cum fatigare, & inuoluere interrogationibus occuparunt. At cum se operam perdede conspicerent, Londinum accersiri curarunt. Debebat nimirum *Henrico* constantia experiunda fortius certamen, quod ab ipso itineris exordio ingressus est: Datâ enim curâ Topliffio sanctum hominem deducendi, is pro ingenio suo barbaro & crudeli, toto octogenum milliarium itinere non alio tractauit ritu quàm si fuisset de prodicione, læsæque Majestatis crimine conuictus; testesque subornauit qui necem Reginae eo auctore paratam fuisse dictitarent: Qui astus tam sæpe in Sacerdotes tentatus est, vt ipsa suâ frequentia viluerit, & inter accusationis in *Henricum* capita illud recensere sint veriti. Londinum vt appulit, in Arcem coniectus est, tanta rerum omnium cum penuria, vt neque stratum, neque integumentum, neque quidquam ad arcendum frigus asperimum daretur (erat enim mensis Februarius) neque ad famem leniendam cibus; quæ exaggerata inclementia Præfectum Arcis miseratione commouit vt straminis pauillum ad nocturnæ quietis fomentum iuberet inferri, & conquistos *Henrici* necessarios monuerit miserandæ conditionis; At tanta fuit Topliffi atrocitas vt non solum viam omnem intercluserit succurendi, sed quaterdecies acerbissimè tortum sibi ipsi reddiderit inutilem. Quoniam verò sicut totus orbis sapienti patria est, ita omnis locus animo Religioso cælum est, quo potuit vel carbonis vel calcis stylo *Henricus* descripsit in pariete confestim nomina nouem ordinum Angelorum; & supernè nomina Sacratissima *Iesu* & *Mariæ*, in supremo vero loco nomen Dei, literis Græcis, Latinis, & Hebræis; sub quibus omnibus suum addens, & quid sibi ijs in latebris agendum esset, & pro quo patiendum indicauit. In his vero abiit annus integer, cum qui Reginae erant à consilijs pertæsi decreti quo *Henricum* ad se vocarant, vnde nihil præter eius gloriam & existimationem, suam vero ipsorum confusionem collegissent, amandandum rursus Eboracum censuero, vt in quo causam necis nullam reperissent, si ab alijs necaretur, in medio ipsis esset. Quò verò ad metam propius, eò ad patiendum constantius se admouebat *Henricus*, neque voluntate sua remittendum quidquam censuit de vitæ asperitate quam aduersariorum atrocitas ei imposuerat dum Londini teneretur. Itinere toto ad somnum humi procubuit, &

Remittitur
Eboracum
& damna-
tur.

buit, & Eboraci deinceps vnâ tegete seu storeâ ternos longâ pedes ad omne subsidium instructus, eâ nixus magnam noctis partem orando peruigilans, demum fatiscente natura se humi iternebat ad carpendam magis quàm in capiendam quietem. Edictis ad diem tertium decimum Aprilis comitijs processere in publicum Beamontius, Hillyardus, Eluinus causarum iudices, quos frequens nobilitas, vis magna curialium, turba conferta stipabat, quantum Comitij caperet amplitudo. Vt est confessum *Henricus* grauis compedi-
 bus & catenis, inter complures facinorosos, ad augendam ignominiam, in medio sistitur. Ad quem scriba comitatus alta voce, *Henrice VValpole*, extolle manum; Id nempe in Anglia Iudicij principium est, quo se præsentem adesse spectabilemque is qui accusatur ostendit. *Henricus*, ducto prius signo Crucis, manum extulit. Mox ita prosecutus est scriba. "Accusaris *Henrice VValpole* quod Anglus cum sis, in Prouincia huius Regni Norfolkia natus, Reginae nostræ Elizabethæ subiectus, natu primus atque hæres Patris tui, excessisti Regno in transmarinas regiones; vbi auctoritate Romanæ sedis Sacerdotio initiatus es; & subinde vt proditor, & hostis Regni & Regiæ Majestatis reuertisti in Angliam contra leges Regni, & iniusti oppidum Killam vbi comprehensus es. D.c. His proditionibus & Majestatis læsæ criminibus teneris necne obnoxius?" Respondit *Henricus*, nullius se proditionis, aut violatæ Majestatis reum esse. Tum scriba; "Cuinam igitur huius causæ cognitionem permittis? Inoleuit enim in Anglia mos (vt aliàs dictum est) vt duodecim è nobilitate, aut ex cuiuslibet promiscuè delecti, Sacramento prius obligati pronuntient, fecisse necne videatur id cuius quis accusatus est; si non fecisse dixerint, liber, solutis carceris iuribus abire permittitur: Si dixerint fecisse, tum iudices periti legum de supplicij genere decernunt. Si quis abnuat huic se permittere iudicij formæ, is atrocioris pœna, ceu patrij moris aspernatione perduellis, ita mulctatur vt lumbis præacuto lapidi supinus incumbat, impositoque vrgeatur pondere dum fatiscat. Quod supplicij genus subire malunt aliqui, vt bona ad hæredes possint peruenire, quæ alioqui addicuntur arario Regio. Pauper si renuat, habetur pro confitente reo, & communi restis supplicio necatur; quod pluribus Sacerdotibus hac tempestate accidit. *Henricus* igitur, quamquam initio tergiversatus, Deo se causæ suæ cognitionem, & Patriæ permittere dixit. Tum aduocatus Regius Saellus longam ingressus orationem, in Sacerdotum Romanorum vniuersim, & propriè Iesuitarum nomen inuectus est, & omnium vbius gentium molitionum inuidiâ oneravit. Sed primum & grauissimum caput erat, quod gentes omnes in Papæ Romani fidem Religionemque transcribere omni ope & studio enitantur. Ex ijs esse *Henricum*, qui Papam viderit, Regem Hispaniarum conuenerit, cum *Personio* & *Holto* alijsque perduellibus tractauerit; Seminaria lustrarit, coluerit, fundarit; demum vel sua ipsius confessione omne hoc genus proditionis Patriæ lege interdictum suscepit. Flagitanti *Henrico* vt fas sibi esset respondere: Hillyardus, alter Iudex, multum stomachans, tam insignem perduellionum

1595.

Hic tertius est ritus antiquato.

1595. artificem aiebat loco tam honesto loqui non oportere; capita Læfæ Majestatis complura confessum, indiētâ causâ & purgatione non audita damnari posse. Excipiente *Henrico*, nè flagitiosissimo quidem de capite dimicanti locum sui purgandi fuisse vspiam negatum, concessit *Beaumontius* modo breuis esse vellet: sic ergo exortus est.

Henrici
defensio.

X L. " Trium nominum accusor, Domini: Primùm quòd Sacerdos sim, auctoritate Romanæ sedis initiatus; tum quòd sim Iesuita; Postremùm, quod in Patriam redierim ad faciendum quæstum animarum. Horum nullum potest quidquam habere cum perduellione commune. Quod de Sacerdotio vos ipsi facilè concedetis, atque etiam de Iesuitis, cum vbique per orbem habeantur in veneratione; Nemo etenim Sacerdotio, neque eius officij munij perduellis efficitur, sed prauâ atque à Sacerdotio alienâ designatione. Neque regressus in natale solum potest mihi in crimen Læfæ Majestatis verti, si causa mei regressus nec regno, nec Principi noxia sit.) Sed lege cautum est, subintulit *Beaumontius*, vt Sacerdos qui è transmarinis redierit, neque se Magistratui stiterit intra triduum vt se Reginæ legibus submittat, perduellis habeatur. " Igitur, resumit *Henricus*, immunem necesse est esse me, qui primo quo pedem in Regnum intuli die comprehensus sum.) Ad inexpectatam ratiocinationem multitudo commoueri vita est; pars probare, pars ridere, pars stomachari; *Beaumontius* steterit pudore confusus: Cui vt ferret suppetias *Eluinus*, Iudicum tertius; Missas fac istas ambages, inquit, & summatim dic; velisnè Reginæ eam auctoritatem adscribere quam Angliæ leges adscribunt? Præles etiam interlocutus, vide, ait, *Walpole* quàm tecum agatur liberaliter, cui tot & tanta perduellionis capita facili submissione lege præscriptâ redimenda permittimus; sin legis gratiam atpernaris, in te lege agi oportet: Cui contra *Henricus*, " Nihil rerum humanarum est, (dum nè Deo aduerletur,) in quo non promptè me vobis submittero; sed à me Deus auertat vt admittam aliquid vnde honori diuino decessio qualiscunque fiat. Reginam Principem meam, vt fidelis subditus, obseruo atque amo; Deoquè quotidie supplico, vt Sancto suo spiritu illam informet ad ea in hac vita consilia quibus sempiternæ vitæ gloriam adipiscatur. Testem etiam appello Deum me ijs omnibus qui præsentes sunt, & præcipuè accusatoribus meis, salutè & veræ Catholicæquè Fidei studium, extra quam salus esse non potest, haud secus quàm ipsi mihi exoptare. Populo his dictis diuersè commoueri viso, Præles ac *Beaumontius*, ne quid ciceretur turbarum, expediendam breuiter causam rati, accusationis capita summatim repetere, & ad duodecim-viros conuersi iussere officio suo fungi. Hi perbreui deliberatione habita, reum videri *Henricum* disertè pronuntiant. Ille successu lætus, actis Deo gratijs, expectabar à Iudicibus sententiam supplicij: Sed re in alteram diem prolata, *Henricus* reuinctis in tergum manibus, vt iam capitis damnato, in carcerem reductus est. Perendino die frustra diu sollicitatus in custodia vt parceret vitæ suæ, iterum in tribunal adducitur, adiudicaturque in